

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 122/2014
25.02.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Нате Месаровић, Горана Чавлине и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног П.Ч., због кривичног дела изнуда у покушају из члана 214. став 2. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 30. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног П.Ч., адвоката М.Т. из Б., поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду 10К бр. 3578/2013 од 06.06.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 4509/2013 од 15.10.2013. године, у седници већа одржаној дана 25.02.2014. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног П.Ч., адвоката М.Т., поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду 10К бр. 3578/2013 од 06.06.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 4509/2013 од 15.10.2013. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 438. став 1. тачка 10, члана 438. став 2. тачка 1. и члана 439. тачка 2. Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду 10К бр. 3578/2013 од 06.06.2013. године, окривљени П.Ч. оглашен је кривим за кривично дело изнуда у покушају из члана 214. став 2. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 30. Кривичног законика (КЗ) и осуђен на казну затвора у трајању од 2-две године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 10.08.2012. године, па надаље. Истом пресудом, окривљени је обавезан на плаћање суду трошкова кривичног поступка - паушала у износу од 1.000,00 динара, у року од 15 дана од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Апелациони суд у Београду, пресудом Кж1 4509/2013 од 15.10.2013. године, одбио је као неосновану жалбу браниоца окривљеног П.Ч., адвоката М.Т и пресуду Првог основног суда у Београду 10К бр. 3578/2013 од 06.06.2013. године, потврдио.

Бранилац окр. П.Ч., адвокат МТ, поднео је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11. и став 2. тачка 1., 2. и 3. ЗКП и повреде закона из члана 439. тачка 2. ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд по спроведеном поступку, применом члана 423. тачка 2. ЗКП ослободи окривљеног П.Ч. оптужбе за кривично дело изнуда у покушају из члана 214. став 2. у вези са ставом 1. КЗ или да преиначи побијане правноснажне пресуде применом института неподобног покушаја из члана 31. КЗ и ослободи га од казне, или да побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“ 72/11, 101/11, 121/12, 32/13 и 45/13) (у даљем тексту: ЗКП) и у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног П.Ч., адвоката М.Т., је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да су у образложењу претходно донете првостепене пресуде (К.бр. 5802/12 од 14.01.2013.године), која је укинута по службеној дужности, инкриминисане радње окривљеног квалификоване као кривично дело из члана 214. став 1. КЗ, па да је, с обзиром да се јавни тужилац није жалио на ту пресуду, побијаним правноснажним пресудама повређена одредба члана 382. примењеног ЗКП која забрањује измену у поновљеном поступку правне квалификације дела на штету окривљеног и тиме учињена битна повреда одредаба поступка из члана 368. став 1. тачка 9. истог законика.

Предњи наводи захтева за заштиту законитости, којима се означене правноснажне пресуде побијају због битне повреде одредаба поступка која је предвиђена и у члану 438. став 1. тачка 10. у вези са чланом 453. сада важећег ЗКП, по оцени Врховног касационог суда, нису основани.

Сходно одредби члана 604. став 1. сада важећег ЗКП, законитост првостепене пресуде донете пре почетка примене тог законика (01.10.2013.године), а поводом наведене повреде закона истакнуте у захтеву за заштиту законитости, а претходно и у жалби браниоца окривљеног изјављеној против првостепене пресуде, оцењује се по одредбама Законика о кривичном поступку („Службени лист СРЈ“ бр. 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“ бр. 58/04, 85/05, 115/05, 49/07, 122/08, 72/09 и 76/10) (у

даљем тексту: раније важећи ЗКП). Оцењујући с тим у вези жалбене наводе браниоца окривљеног о повреди забране преиначења на штету окривљеног другостепени суд је у својој пресуди, на страни 3. став први (последња реченица), за ту оцену дао правилне разлоге које прихвата и овај суд и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на исте упућује, без њиховог понављања.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП (члан 368. став 1. тачка 10. раније важећег ЗКП), наводима да се побијане пресуде заснивају на доказима на којима се не могу заснивати-тајно снимљеним телефонским разговорима између ошт. В.М. и окривљеног, уз недозвољену асистенцију полицијских органа. Ово из разлога што наведени доказ није изведен ни коришћен у поступку, исти се и не помиње у првостепеној пресуди као изведени доказ (страна 14. првостепене пресуде) и на њему се не заснива пресуда, већ су чињенице које се тичу остварене телефонске комуникације оштећеног и окривљеног од 23.07.2012. године путем означених телефонских бројева (коју је оштећени снимио телефоном), према разлозима на страни 48. став последњи и страни 49. став први и други првостепене пресуде, утврђене на основу листинга о тој телефонској комуникацији прибављеног по наредби истражног судије и сагласних исказа оштећеног и окривљеног, како о самој оствареној комуникацији, тако и о садржини разговора.

Побијајући правноснажне пресуде због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2. ЗКП (члан 369. тачка 3. раније важећег ЗКП), у питању да ли је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити, бранилац окривљеног у захтеву понавља наводе из жалбе коју је поднео против првостепене пресуде, да радњама окривљеног нису остварена обележја кривичног дела изнуде из члана 214. КЗ, већ евентуалног кривичног дела принуде из члана 135. КЗ или неког другог кривичног дела, јер је основно обележје кривичног дела изнуде прибављање противправне имовинске користи, што тражење повраћаја свог новца од оштећеног није и осим тога, да не може бити речи о кривичном делу изнуде, јер у конкретном случају нема оштећеног лица ни штете, будући да новац који је окривљеном предао ошт. В.М. није његово власништво, као и да је требало применити одредбу члана 31. КЗ о неподобном покушају, јер окривљени није ни у једном тренутку био у поседу тог новца.

Оцењујући жалбене наводе браниоца окривљеног у вези са овом повредом закона, другостепени суд је на страни 4. став последњи и страни 5. став први другостепене пресуде, за своју оцену истих као неоснованих и оцену о правилној правној квалификацији у првостепеној пресуди инкриминисаних радњи окривљеног, описаних у изреци и исто тако утврђених у образложењу првостепене пресуде као кривичног дела изнуде у покушају из члана 214. став 2. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 30. КЗ, дао разлоге које као правилне прихвата и овај суд и сходно члану 491. став 2. ЗКП на исте упућује, без њиховог понављања.

Бранилац окривљеног захтев за заштиту законитости подноси и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11. ЗКП (члан 368.

став 1. тачка 11. раније важећег ЗКП) указујући на неразумљивост изреке првостепене пресуде, а истиче и друге недостатке изреке и образложења те пресуде-противречност изреке самој себи и разлозима, одсуство разлога о чињеницама које су предмет доказивања, нејасност датих разлога и противречност истих са садржином исправа и записника о исказима сведока, који недостаци су предвиђени као битна повреда одредаба кривичног поступка у члану 438. став 2. тачка 2. ЗКП. Такође бранилац оспорава правилност чињеничног стања утврђеног у правноснажној пресуди у погледу принуде примењене од стране окривљеног према ошт. В.М. и указује на пропуст суда да отклони противречности у казивању оштећеног.

Међутим, ни један од тих навода не представља законом дозвољен разлог, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, по којем окривљени, односно његов бранилац могу поднети захтев за заштиту законитости, па је предметни захтев у наведеном делу недозвољен.

У захтеву браниоца окривљеног истиче се и да је из недозвољеног коришћења тајно снимљеног разговора оштећеног и окривљеног проистекло прекорачење оптужбе уношењем нових радњи о телефонској комуникацији оштећеног и окривљеног, али се не прецизира о којим конкретно радњама унетим у изреку пресуде је реч, а које не садржи оптужба, па у овом делу захтев нема прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, на основу члана 490. и 491. став 1. ЗКП у односу на одбијајући део, а на основу члана 487. став 1. тачка 2. и 3. у вези са чланом 485. став 4. и члана 484. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен.

Записничар
Наташа Бањац, с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић, с.р.

